

**[Jørgen Jørgensen.]**

medvirke til at lette Byrderne ogsaa for Landbruget, har jeg aldrig hørt noget til det ærede Medlem. Jeg giver ikke saa forfærdelig meget for den Betragtning, at man bør hjælpe Landbrugserhvervet, og for, at det ærede Medlem stiller Landbrugserhvervets Indtægt i Modsætning til de store Indtægter i Byerne, naar han, hver Gang der er gjort Forsøg paa at skabe en Udligning paa det Omraade, hvor det offentlige har Mulighed for at skabe en Udligning, har holdt sig stille tilbage og ikke har villet være med. Hvis det ærede Medlem mener det alvorligt med at tilstræbe en vis økonomisk Udligning i disse Aar, bør han støtte vore Bestræbelser for, at de store Indkomster, der skabes i disse Aar, skal deltage i de Byrder, som er nødvendige, ogsaa for at hjælpe det Erhverv, han vil gøre sig til Talsmand for.

**Gustav Pedersen:** Jeg vil gerne, inden jeg gaar over til at fremsætte de Udtalelser, som er Anledningen til, at jeg har tegnet mig som Taler, gøre en enkelt Bemærkning til den sidste Taler, det ærede Medlem Hr. Nørgaard. Jeg synes, det er noget for letkøbt, naar det ærede Medlem Hr. Nørgaard kommer til den Opfattelse, at Hovedstaden ikke er kriseram, medens Landdistrikterne er det, ved at henvise til, at Livet pulserer i København, og at man her og der river en Ejendom, som maaske kunde have staaet nogen Tid endnu, ned. Hvis den Slags skulde være afgørende for Bedømmelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt Krisen rammer haardest i By eller paa Land, vilde jo det, at en Landmand rev en Gaard ned og byggede en ny Gaard op, kunne tages som Udtryk for, at Krisen alligevel ikke var saa ondartet, som man gav det Udseende af. Der er ingen Anledning til, og jeg synes heller ikke, at der for dem, der repræsenterer Landbrugserhvervet, er nogen Grund til at tage disse rent tilfældige Foreteelser som Udtryk for, at der i et stort Omraade ikke er Krise. Jeg kan forsikre om, at København, eller i hvert Fald en meget stor Del af den københavnske Befolkning, i høj Grad har faaet Krisen at mærke, vel i mange Henseender lige saa haardt som den haardest ramte Del af Landmændene. At de ikke altid har nydt den samme Bevaagenhed i Bedømmelsen af deres Krisevanskeligheder, er en Ting for sig.

Jeg vil saa gerne gøre en Bemærkning til en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby): Han kritiserede en Overenskomst angaaende Lønnen for Skovarbejdere,

idet Lønnen efter det ærede Medlems Opfattelse var lagt for højt i Forhold til, hvad der i øvrigt betales for dette Arbejde. Her ligger i Virkeligheden et Princip, som rækker videre end til dette forholdsvis lille Spørgsmaal. Det er jo nemlig ikke saaledes, at de Lønninger, der er truffet Aftale om, er høje Lønninger i øvrigt, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) vil paastaa, at de Lønninger er høje eller blot gode. Det, det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) gaar ud fra, er, at de ligger højere end de Lønninger, den samme Gruppe Arbejdere betales med i det private Erhverv. Hvis denne Opfattelse skulde gaa igennem ogsaa paa andre Omraader, vil det sige, at hvis man har et privat Erhvervsfelt, hvor Konkurrence, haard Arbejdsløshed, daarlige Organisationsforhold og lignende trykker Lønningerne urimeligt langt ned, saa skal Staten være forpligtet til ogsaa for sit Vedkommende at lønne denne Gruppe Arbejdere eller Tjenestemænd urimeligt lavt.

Naar jeg protesterer mod Gennemførelsen af dette Princip, skyldes det, at jeg repræsenterer en ikke ringe Gruppe i vort Erhvervsliv, som i de private Virksomheder er ude for et overordentlig haardt Løntryk, et Løntryk, som fremmes og begunstiges derved, at man har faaet Folk til at tro, at denne Gruppe, Handelens og Kontorerens Medhjælpere, i Virkeligheden er en Slags Mellemklasse, og at de Mennesker, der er beskæftiget dér, paa et senere Trin i Udviklingen faar Ækvivalent for den lille Løn, de ellers maa arbejde for. Ved Hjælp af denne Illusion er det muligt at trykke Lønnen ned paa et urimeligt lavt Niveau. Saa er Spørgsmaalet: Skal Staten eller andre offentlige Institutioner, naar de skal fastsætte Lønforholdene for denne Arbejdergruppe — det drejer sig ogsaa her om en Arbejdergruppe, selv om der fra et enkelt Partis Side stadig væk pukkles paa, at de ikke er Lønarbejdere — saa ogsaa i dette Tilfælde sammenligne med de lave Lønninger, som paa mange Omraader findes inden for det private Erhvervsliv, fordi en Overgangsperiodes sociale Forskydninger har gjort, at en Erhvervsgruppe skambydes, og sige: Ja, saa maa vi ogsaa for vort Vedkommende trykke Lønniveauet ned, byde Lønninger, som ligger væsentligt lavere end dem, der ellers betales til Lønarbejdere inden for Statens Virksomhed. Jeg tror, at det vilde være overordentlig farligt, hvis man kom ind paa denne Tankegang, hvis dette fik Hævd inden for Statens Virksomheder, og netop derfor mener jeg, at der er Grund til at protestere imod den Opfattelse, som